

ملالی جویا ، ۱۷ میزان ۱۳۹۶

تا وقتی که امریکا در افغانستان حضور نظامی دارد، جز بدبختی و بدامنی و تروریزم و موادمخدر و وابستگی و بردگی چیز مثبت درین وطن نخواهید یافت.

FB.com/LoveAfghanistan

هفتم اکتبر صفحه سیاهی در تاریخ وطن ماست، درست ۱۷ سال قبل اشغالگران امریکایی و ناتو زیر نام «مبارزه علیه تروریزم» به کشور ما هجوم آورده و با ایجاد جلسات و جرگه‌های نمایشی مزدوران خود را یکبار دیگر بر شانه‌های زخمی مردم ما سوار کردند. اشغال و تجاوز نه تنها کوچکترین تغییر مثبتی در زندگی مردم ما نیاورد که زخم‌های عمیق و ناسور دیگری را بر پیکر رنجور سرزمین ما علاوه نمود.

دولت جنگ افروز امریکا با هم‌پیمانانش با تکیه به ستم‌پیشگان جنگسالار و با راه اندازی بازی موش و پشک شان با طالبان، در حقیقت کشور ما را به مسلخ انسان‌ها و فابریکه تروریست‌پروری تبدیل نموده اند و هر روز نازی‌وار به جان مردم ما افتاده، افغان‌های بی‌گناه را زیر نام عملیات نظامی به گلوله بسته گاهی با بی‌۵۲ و طیاره‌های بدون سرنشین و گاهی با ریختن مادریم‌ها و بمب‌های حاوی مواد خطرناک رادیواکتیو و فاسفورس سفید جان ده‌هزار تن از مردم مظلوم ما را گرفته است. به اساس تازه‌ترین آمار روزنامه «گاردین»، طی ۱۷ سال گذشته دوصدو هفتاد هزار افغان و چهار هزار سرباز خارجی در جنگ به رهبری امریکا در افغانستان کشته شده اند که ممکن آمار واقعی به مراتب بیشتر از این باشد که اکثراً توسط ماشین‌های تبلیغاتی وابسته داخلی و خارجی کم شمرده شده و در بعضی موارد نادیده گرفته می‌شود.

در چنین شرایطی که ناامنی، فساد، فقر، بیکاری، خشونت، ستم بر زنان، اعتیاد، فرار جوانان و هزاران فجایع دیگر ملت را در بحران عمیقی فرو برده است، دولت پویشلی و گندینه دم از انتخابات شفاف می‌زند که به یک طنز تلخ می‌ماند بخصوص که بارها ملت ما «انتخابات» مسخره را تجربه کردند که در نهایت جان‌گیری دست فرد مورد نظر کاخ سفید را بلند کرد. هرچند این انتخابات‌های خیله‌خند هیچ چیزی را به نفع ملت تغییر نخواهد داد، اما اگر این بار هموطنان ما آگاهانه و یا ناآگاهانه بخصوص به افراد آزموده شده‌ای چون انورخان اورپاخیل‌ها، امان‌الله گذرها، حاجی قدیرها، لطیف پدرام‌ها، هادی ارغندیوال‌ها و ارادل و خاینان دیگر و یا گرگ‌زاده‌هایی چون عالم خلیلی، رضا خلیلی، علی محقق، باقر محقق، جمال‌الدین حکمتیار، مهدی انوری، حبیب‌الرحمن سیاف، بانور دوستم، ذبیح‌الله المماس، راحله دوستم، تمیم جرئت، طاها صادق و غیره چوچه جنایتکاران رای دهند نه تنها در پیشگاه تاریخ شرمند خواهد بود، بلکه به اولادشان خیانت روا می‌دارند. روشن است که پارلمان آینده فرق زیادی با پارلمان رسوای کنونی نخواهد داشت، اما حضور مافیازادگان و خاینان نوع بالما، زمینه را به آنان مهیا می‌سازد که «قانونی» تر به چپاول و غارت ملت پرداخته کاخ‌های ستم‌شان را مستحکم‌تر سازند.

طلوع خورشید استقلال، دموکراسی، امنیت، عدالت و انسانیت در دستان بزرگ خودمان نهفته است. وحدت و همبستگی ما شرط اساسی بوده و وقتش رسیده است که مثنی بر دهن تفرقه‌افکنان و تیکه‌داران و تاجران قومی، سمتی، لسانی و مذهبی کشید، ورنه تاریخ خونین‌تری را تجربه خواهیم کرد. تا با خاینان داخلی تسویه حساب نکنیم، افغانستان هرگز از اشغال و دست‌اندازی و خیانت امریکا، ایران، پاکستان، عربستان، ترکیه و دیگر کشورهای که در وطن ما دستان خونین دارند، رهایی نخواهد یافت.